

PARAULA I VIDA

ACTUALITAT

Donar acollida als refugiats i desplaçats

Al'inici del temps pasqual, els Bisbes de Catalunya hem fet pública una Nota per demanar a les comunitats cristianes i a les autoritats tant a nivell local com europeu, que es doni acollida als refugiats. Us la resumeixo perquè la coneguem i tinguem l'oportunitat de reflexionar-la. No podem oblidar o mirar cap a un altre lloc davant l'èxode de milions de persones que fugen de diferents països de l'Orient Mitjà, Àsia i Àfrica a conseqüència de conflictes armats i persecucions. Tampoc no podem ignorar els milions de persones abocades a emigrar a causa de la pobresa. En els seus desplaçaments, refugiats i emigrants pateixen sovint situacions extremadament precàries, abusos per part d'organitzacions de traficants i, de vegades, també rebuig social i tracte inadequat per part d'algunes autoritats. Són milers, molts d'ells infants, els qui han perdut tràgicament la seva vida creuant la Mediterrània per arribar a Europa. Hem de pregar Déu, amb esperança, que tots els emigrants i refugiats siguin protegits i tractats d'acord amb la dignitat que mereix tota persona. I hem d'actuar.

Dol profundament haver de constatar que algunes polítiques desen-

volupades pels governs d'Europa i l'actitud d'una part de les poblacions europees no s'estan mostrant a l'alçada de la seva obligació legal i moral de protegir i acollir tots els refugiats, la qual cosa provoca encara majors sofriments. Amb tot, són de lloar i agrair els gestos i esforços de solidaritat de bona part de la ciutadania i d'organitzacions no governamentals que s'han multiplicat arreu. També a Catalunya hem vist que són moltes les persones i organitzacions que s'han mobilitzat en iniciatives de salvament, assistència humanitària i sensibilització social. Els bisbes donem suport i encoratgem totes aquestes accions. Les nostres diòcesis, a través de Càritas i altres entitats catòliques, hem ofert des del primer moment diversos equipaments i recursos per a l'acollida i, de fet, fa temps que atenem refugiats i ajudem a sensibilitzar l'opinió pública.

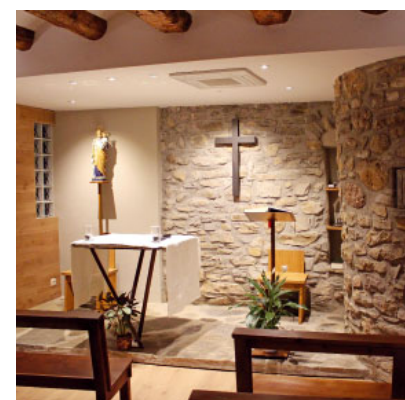
Els cristians no ens hem de cansar d'insistir que els refugiats i els emigrants han de ser tractats com a germans, respectant sempre la seva dignitat humana, fent nostre el seu sofriment i superant la temptació de la indiferència. És el desig, tantes vegades expressat, de veure una Europa unida i cohesionada, compartint els valors democràtics que defineixen

la seva identitat. Per això els Bisbes de Catalunya fem una crida a continuar mobilitzant-nos i a treballar en favor de l'acollida i la integració dels refugiats i també de tots aquells que, per raons econòmiques o altres dificultats, arriben a nosaltres amb el desig de poder emprendre una vida millor. Així mateix, convidem la ciutadania i les institucions a incidir sobre la Comunitat internacional per tal que es garanteixi l'acollida i la protecció de la vida i els drets humans de tots els emigrants i refugiats. És necessari i urgent que s'afrontin seriosament les causes d'aquesta dura realitat, posant fi als greus conflictes armats, a la inseguretat i la pobresa que provoquen l'èxode de milions de persones dels seus països d'origen. Per això intensifiquem la pregària i els esforços concrets de solidaritat i hospitalitat envers tots els immigrants i refugiats que arriben al nostre país.

I en aquest diumenge, seguint la crida del Papa Francesc, recollirem les ajudes que puguem pels germans d'Ucraïna que pateixen els estralls de la violència i la guerra. Tenim molts familiars seus vivint i treballant al nostre Bisbat: Ajudem-los!

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

Benedicció de la capella de Sant Josep de La Pobla de Segur

El dia de Sant Josep, 19 de març, el M.I. Vicari general d'Urgell, Mn. Josep M. Mauri, per expressa delegació del Sr. Arquebisbe, va beneir solemnement la capella de Sant Josep de La Pobla de Segur dedicant-la al culte. Aquesta capella que ja existia dedicada a la Mare de Déu dels Dolors, i que necessitava una remodelació, està situada als baixos de la Rectoria, i servirà per als infants i joves de la Catequesi i les celebracions de l'Eucaristia dels dies entre setmana, així com per a la pregària personal. La celebració eucarística va ser concelebrada pel Rector Mn. Josep Eliud Arias, i pel Mn. Francesc Lloret, i per un nombrós grup de feligresos.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

PACIFICAR L'ÀNIMA I EL MÓN

De què parlem quan parlem de pau? (i III)

La pau és l'encaix, però aquest encaix és un categoria a la vegada espacial i temporal. Si a una persona se la fa córrer més del que pot, entra en conflicte; comença a esbufegar i, finalment, para; mentre que si a una altra se la fa anar més lenta del seu ritme natural, també entra en conflicte, perquè la cursa li resulta tediosa, li manca tensió. Estar en pau és trobar el propi ritme, ni poca, ni massa tensió; és encertar aquell ritme que ni cansa, ni avorreix.

Aquí rau el secret de la vertadera salut i de la vertadera pau amb un mateix: trobar la perfecta correlació

entre la part i el Tot. Aquesta relació entre la part i el cos es pot aplicar a molts altres àmbits de la vida quotidiana: a l'entorn familiar, a l'entorn professional o a l'entorn natural.

Quan, per exemple, un membre de la família no està en el lloc que li correspon, no és tractat com es mereix per la seva edat, s'esdevé el conflicte. A un jove li molesta que el tractin com a un infant, però a un avi també li desagrada que el tractin com a un nadó. Cadascú vol ser tractat com correspon al seu nivell i dignitat.

Quan no es respecten les singularitats i s'imposa un estil homogeni, es trenca la unitat del Tot que es fa de la conjunció d'elements diferents.

El pare, per exemple, té un rol dins del conjunt familiar que no pot ser substituït per l'avi i el fill gran té un paper que és diferent del fill petit.

Quan es desordenen els rols i les funcions, s'esdevé la tensió, el conflicte, es perd la pau familiar.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRA Y VIDA

Dar acogida a los refugiados y desplazados

Al inicio del tiempo pascual, los Obispos de Cataluña hemos hecho pública una Nota para pedir a las comunidades cristianas y las autoridades, tanto a nivel local como europeo, que se dé acogida a los refugiados. Os la resumo para que la conozcamos y tengamos oportunidad de reflexionar. No podemos olvidar o mirar hacia otro lado ante el éxodo de millones de personas que huyen de diferentes países de Oriente Medio, Asia y África a consecuencia de conflictos armados y persecuciones. Tampoco podemos ignorar los millones de personas obligadas a emigrar debido a la pobreza. En sus desplazamientos, refugiados y emigrantes sufren a menudo situaciones extremadamente precarias, abusos por parte de organizaciones de traficantes y, a veces, también rechazo social y trato inadecuado por parte de algunas autoridades. Son miles, muchos de ellos niños, los que han perdido trágicamente su vida cruzando el Mediterráneo para llegar a Europa. Debemos orar a Dios, con esperanza, que todos los emigrantes y refugiados sean protegidos y tratados de acuerdo con la dignidad que merece toda persona. Y debemos actuar.

Duele profundamente tener que constatar que algunas políticas desarrolladas por los gobiernos de Europa y la actitud de una parte de las poblaciones europeas no se están mostrando a la altura de su obligación legal y moral de proteger y acoger a todos los refugiados, lo que provoca aún mayores sufrimientos. Con todo, son de alabar y agradecer los gestos y esfuerzos de solidaridad de buena parte de la ciudadanía y de organizaciones no gubernamentales que se han multiplicado en todas partes. También en Cataluña hemos visto que son muchas las personas y organizaciones que se han movilizado en iniciativas de salvamento, asistencia humanitaria y sensibilización social. Los obispos apoyamos y alentamos todas estas acciones. Nuestras diócesis, a través de Cáritas y otras entidades católicas, hemos ofrecido desde el primer momento diversos equipamientos y recursos para la acogida y, de hecho, hace tiempo que atendemos refugiados y ayudamos a sensibilizar la opinión pública.

Los cristianos no debemos cansarnos de insistir en que los refugiados y los emigrantes deben ser tratados como hermanos, respetando siempre su dignidad humana, haciendo nuestro su sufrimiento y superando la tentación de la indiferencia. Es el deseo, tantas veces expresado, de ver una Europa unida y cohesionada, compartiendo los valores democráticos que definen su identidad. Por eso los Obispos de Cataluña llamamos a continuar movilizándonos y a trabajar en favor de la acogida y la integración de los refugiados y también de todos aquellos que, por razones económicas u otras dificultades, llegan a nosotros con el deseo de poder emprender una vida mejor. Asimismo, invitamos a la ciudadanía y las instituciones a incidir sobre la Comunidad internacional para que se garantice la acogida y la protección de la vida y los derechos humanos de todos los emigrantes y refugiados. Es necesario y urgente que se afronten seriamente las causas de esta dura realidad, poniendo fin a los graves conflictos armados, la inseguridad y la pobreza que provocan el éxodo de millones de personas de sus países de origen. Por eso intensifiquemos la oración y los esfuerzos concretos de solidaridad y hospitalidad hacia todos los inmigrantes y refugiados que llegan a nuestro país.

Y en este domingo, siguiendo la llamada del Papa Francisco, recogeremos las ayudas que podamos por los hermanos de Ucrania que sufren los estragos de la violencia y la guerra. Tenemos muchos familiares suyos viviendo y trabajando en nuestra Diócesis: ¡Ayudémosles!

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Mons. Cortés: «El “jo” del prevere»

Mons. Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu de Llobregat va parlar als sacerdots d'Urgell sobre «El “jo” del prevere» a la sala d'actes del Seminari Diocesà, convidat per Mons. Joan-Enric Vives i amb motiu de la Jornada Sacerdotal d'enguany, el passat 21 d'abril.

Mons. Cortés, que és President de la Subcomissió d'Universitats de la CEE, tractà de la tasca i el sentit del prevere des de la reflexió viscuda en primera persona, com a prevere i com a bisbe.

El primer pas de la reflexió i ponència va partir alhora d'una reflexió de Basil Hume en l'ordenació d'un monjo, en la qual partia de la relació entre la vocació baptismal —i per tant el seu desenvolupament—, i la vocació específica del ministeri sacerdotal. En

aquesta introducció, també va glossar Dietrich Bonhoeffer i la pregunta «qui sóc?» en situacions límits; va tractar de la dualitat en una mateixa persona (citant Sant Agustí i Sant Gregori) i del perill de la disharmonia, un concepte d'Amedeo Cencini.

Parlà del que és un prevere per l'ordenació, repassant els vincles cristològic i pneumatològic i explicant el prevere com a «sagrament vivent», i subratllà la concepció

personal i ontològica del ministeri, i el paper de la mediació de l'amor. Va treballar l'experiència de Sant Pau, a través de la 2a Carta als Corintis, i cercà respostes concretes en aquesta llarga reflexió compartida: la recepció agraïda del do, l'acceptació humil dels límits, la remissió constant a Crist i a l'Esperit, la consciència d'identitat ontològica (eucarística) i el procés dinàmic de l'ascesi i la mística del prevere.

Funeral per Mn. Porredon.

L'església parroquial de Sant Andreu d'Oliana acollí —el 31 de març— la missa exequial pel Canononge de la Catedral de Santa Maria d'Urgell, M.I. Mn. Ramon Porredon i Escolies, que fou presidida per l'Arquebisbe d'Urgell. El dia 30 de març, Dimecres de l'Octava de Pasqua, no va superar un infart de miocardi i un edema pulmonar i morí, a Lleida, als 88 anys d'edat i 62 de ministeri sacerdotal.

Mn. Ramon Porredon i Escolies va néixer a Oliana, el dia 27 d'agost de 1927, i cursà els estudis de Filosofia i de Teologia al Seminari Diocesà d'Urgell. Fou

ordenat de prevere el 12 de juny de 1953. Estrenà el seu sacerdoci com a Vicari de la Parròquia de la Mare de Déu Assumpta de Bellvís. L'any 1982 estudià a Roma Arxivística, a l'Escola Vaticana de Paleografia, Diplomàtica i Arxivística. L'any 1983, portà les Parròquies d'Arcavell, Argollet, Ars, Asnurri, Civís i Calbinyà a Les Valls del Valira, a les quals

servirà generosament i fidelment durant 31 anys, fins que l'any 2014 es va jubilar de tot encàrrec pastoral. Durant 16 anys (del 1985 fins al 2001), fou el Secretari particular del Sr. Bisbe d'Urgell, Mons. Joan Martí Alanís, servei que desenvoluparà fidelment al seu costat fins al nomenament del Sr. Bisbe Coadjutor, Mons. Joan-Enric Vives, del qual fou també Secretari particular durant un any, fins que a l'any 2002 es jubilà de les tasques a la Cúria. Des del 1992 que era professor complementari del Seminari diocesà i Secretari d'estudis, i Bibliotecari de la diòcesi. L'any 1997 fou designat Canononge.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

Per què un Jubileu de la Misericòrdia?

L'Església necessita aquest moment extraordinari. No dic: «És bo per a l'Església aquest moment extraordinari.» Dic: «L'Església necessita aquest moment extraordinari.»

En la nostra època de canvis profunds, l'Església està cridada a oferir la seva contribució peculiar, fent visibles els signes de la presència i de la proximitat de Déu. I el Jubileu és un temps favorable per a tots nosaltres, perquè contemplant la misericòrdia divina, que supera qualsevol límit humà i resplendeix sobre l'obscuritat del pecat, puguem ser testimonis més convençuts i eficaços.

Girar els ulls a Déu, pare misericordiós, i als germans que necessiten misericòrdia, significa centrar l'atenció sobre el contingut essencial de l'Evangeli: Jesús, la misericòrdia feta carn, que fa visible als nostres ulls el gran misteri de l'amor trinitari de Déu. Celebrar un Jubileu de la Misericòrdia equival a posar altra vegada al centre de la nostra vida personal i de les nostres comunitats el que és específic de la fe cristiana, és a dir Jesucrist, el Déu misericordiós.

Sí, estimats germans i germanes, aquest Any Sant ens és ofert per a experimentar en la nostra vida el toc dolç i suau del perdó

de Déu, la seva presència a prop nostre i la seva proximitat especialment en els moments de més necessitat.

Aquest Jubileu, en definitiva, és un moment privilegiat perquè l'Església aprengui a escollir només «allò que a Déu agrada més». I què és allò que «a Déu agrada més»? Perdonar els seus fills, tenir misericòrdia d'ells, per tal que ells puguin també perdonar els germans, resplendint com torxes de la misericòrdia de Déu en el món. Això és el que a Déu agrada més.

(Dimecres, 9 de desembre de 2015.)

Càritas d'Urgell recull 30.000 euros en suport als refugiats de Grècia i els Balcans

Càritas d'Urgell ha participat amb 30.000 euros de cara al suport dels immigrants refugiats a la zona dels Balcans, en col·laboració amb Càritas Espanyola que ha invertit 600.000 euros en ajuts a les Càritas dels Balcans (Croàcia, Grècia, Macedònia i Sèrbia). Aquests diners provenen de les aportacions de les delegacions de Càritas d'arreu d'Espanya, inclosa Càritas d'Urgell.

Les donacions de Càritas d'Urgell han estat possible gràcies a les aportacions de les col·lectes parroquials i les donacions particulars en els darrers mesos.

Es pot consultar el darrer informe de Càritas Espanyola referent a la col·laboració amb les Càritas dels Balcans i també de les actuacions que estan duent a terme aquestes respectives Càritas.

La sensibilitat del Bisbat d'Urgell s'ha manifestat de diverses maneres: l'Arquebisbe d'Urgell, coneixedor de la situació que es viu a Síria i a Palestina i als països d'Orient Pròxim, ha fet diverses conferències sobre el particular, i la darrera: «La si-

tuació de les persones refugiades al Pròxim Orient», es va dur a terme a Càritas Catalunya recentment.

Per explicar amb més detall aquestes actuacions de les darreres setmanes i d'altres que es duen a terme per als refugiats, Càritas d'Urgell va organitzar tres conferències sobre aquesta qüestió a Balaguer, a Puigcerdà i a La Seu d'Urgell, molt concorregudes.

D'altra banda, la campanya de recollida de fons segueix oberta, per tal de canalitzar noves aportacions en els comptes corrents següents:

LA CAIXA
ES64-2100-0018-1902-0047-1180
BBVA
ES75-0182-2811-3502-0853-6354

Situació dels refugiats

Mentre es prepara per part de la Comissió Europea una base jurídica que ajudi a garantir l'assistència i la integració dels immigrants i refugiats, el govern macedoni ha emprès mesures de major control.

Alemanya i d'altres estats ja han anunciat que només concediran dret d'asil als refugiats sirians i d'altres estats han fet lleis que permeten la confiscació d'objectes de valor que portin els refugiats.

Aquest panorama no ha fet desistir els refugiats, que segueixen arribant a les fronteres en massa: cada dia arriben entre 3.000 i 8.000 persones a través de Grècia i la costa turca. La major part són de Síria, però també n'hi ha de l'Afganistan, de l'Iraq, de Pakistan i d'altres indrets. Hi ha un 17% de dones i un 28% són infants.

El govern grec cada cop té menys recursos per donar suport a aquest grup humà.

Què fa Càritas?

En el marc de l'acció de Càritas Internacional, de les actuacions en trànsit i en la integració dels nous, Càritas espanyola ha endegat una acció en coordinació amb les Càritas de Macedònia, Sèrbia, Croàcia i Grècia. S'han enviat 40.000 euros a Càritas Macedònia, 100.000 euros a Càritas Croàcia i 150.000 a Càritas Sèrbia, en un projecte de quatre mesos centrat en l'assistència a la població refugiada en aquest país. Aquests s'uneixen als 300.000 euros enviats a d'altres Càritas de la zona. A Espanya estem a l'espera de les decisions dels governs i de la pròpia Unió Europea.

La responsabilitat principal d'atendre als immigrants y als refugiats amb la dignitat que mereixen, correspon a l'Estat. Càritas i les organitzacions de l'Església que treballen amb els refugiats y en l'acció social, tenen un caràcter subsidiari i per tant, arribaran allà on no ho faci l'Estat.

FOTO: CARITAS INTERNACIONALIS

AGENDA

24 d'abril:

- Confirmacions a Tírvia, 10.30 h.
- Confirmacions a Ribera de Cardós, 12 h.
- Confirmacions a Àreu, 17 h.

25 d'abril:

- Any Ramon Llull. Acte a l'Ateneu Sant Pacià, Barcelona, 19.30 h.

26 d'abril:

- Reunió d'Arxiprestos, Casa del Bisbat, 10.30 h.

27 d'abril:

- Solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat.

29 d'abril:

- Confirmacions a Escaldes-Engordany, Principat d'Andorra, 19.30 h.

30 d'abril:

- Confirmacions a Santa Maria de Balaguer, 19 h.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

25. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [1Pe 5,5b-14 / Sl 88 / Mc 16,15-20]. Sant Marc, evangelista, cosí de Bernabé, deixeble de Pere i company de Pau; sant Anià, bisbe; santa Calixta, mr.

26. □ Dimarts [1C 2,1-10 / Sl 118 / Mt 5,13-16]. Sant Isidor (†636), bisbe de Sevilla (successor del seu germà Leandre) i doctor de l'Església, venerat a Lleó; Mare de Déu del Bon Consell; sant Clet I o Anaclet, papa i mr.; sant Marcel·lí, papa i mr.; sant Pascasi, bisbe; sant Rafael Arnáiz Baron, trapenc.

27. □ Dimecres [Fets 1,12-14 / Sl 86 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,39-47]. Mare de Déu de Montserrat, patrona principal de Catalunya (coronada 1881, entronitzada 1947); sant

Toribi de Mogrovejo, bisbe; santa Zita, vg., de Lucca (s. XIII), patrona de les treballadores domèstiques; beats Domènec i Gregori, preveres de Barbastre.

28. □ Dijous [Fets 15,7-21 / Sl 95 / Jo 15,9-11]. Sant Pere Chanel (1803-1841), prev. marista i mr. a Oceania; sant Prudenci, bisbe; sant Cirí, mr.; sant Lluís Maria Grignon de Monfort, prev.; santa Valèria, mare de família mr.; beat Lluís, terciari franciscà.

29. □ Divendres [1Jo 1,5-2,2 / Sl 102 / Mt 11,25-30]. Santa Caterina de Sena (1347-1380), vg. terciària dominicana, doctora de l'Església i copatrona d'Europa; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat; sant Robert, prev. cistercenc.

30. □ Dissabte [Fets 16,1-10 / Sl 99 / Jo 15,18-21]. Sant Pius V (1504-1572), papa (1566, dominicà); sant Josep Benet Cottolengo, prev., fund.; sants Amador, Pere i Lluís, mrs. a Còrdova; sant Indaleci, bisbe; sant Sofia, vg. i mr.; sant Al-dobrando, bisbe.

Maig

1. □ Diumenge vinent, VI de Pasqua (lit. hores: 2a setm.) [Fets 15,1-2.22-29 / Sl 66 / Ap 21,10-14.22-23 / Jo 14,23-29]. Sant Josep, obrer; sant Jeremies, profeta (s. VII-VI aC); sant Oreç, bisbe; sant Teodard, bisbe; sant Segimon, mr.; santa Grata, viuda; sant Aniol, sotsdiaca i mr.; sant Ricard Pampuri, rel. hospitalari.

Diuenge V de Pasqua

COMENTARI

Tal com Jo us he estimat, estimeu-vos també vosaltres

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 14,21b-27)

En aquells dies, Pau i Bernabé se'n tornaren a Listra, a Iconi i a Antioquia. Confortaven els convertits de nou i els exhortaven que es mantinguessin fidels a la fe. Els recordaven que per entrar al regne de Déu hem de passar per moltes tribulacions. Ordenaren preveres en cadascuna de les comunitats, i amb pregàries i dejunis els encomanaren al Senyor, en qui havien cregut. Continuaren el seu viatge a través de Pisídia i arribaren a Pamfília. Després d'anunciar a Perga la paraula, baixaren a Atàlia, i d'allà se'n tornaren per mar a Antioquia, des d'on la comunitat els havia confiat a la gràcia de Déu perquè duguessin a terme l'obra que acabaven d'acomplir. Així que arribaren, reuniren la comunitat per anunciar-los tot el que Déu havia fet junt amb ells, i que Déu havia obert les portes de la fe als qui no són jueus.

▶ Salm responsorial (144)

R. *Beneiré el vostre nom per sempre, Déu meu i rei meu.* O bé: *Al-leluia.*

El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, gran en l'amor. / El Senyor és bo per a tothom, / estima entranyablement tot el que ell ha creat. R.

Que us enalteixin les vostres criatures, / que us beneixin els fidels; / que proclamin la glòria del vostre Regne / i parlin de la vostra potència. R.

Que facin conèixer als homes les gestes del Senyor, / la magnificència gloriosa del seu Regne. / El vostre Regne s'estén a tots els segles, / el vostre imperi, a totes les generacions. R.

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 21,1-5a)

Jo, Joan, vaig veure un cel nou i una terra nova. El cel i la terra d'abans havien desaparegut, i de mar ja no n'hi havia. Llavors vaig veure baixar del cel, venint de Déu, la ciutat santa, la nova Jerusalem, abillada com una núvia que s'engalana per al seu espòs, i vaig sentir cap a l'indret del tron una veu forta que cridava: «És el tabernacle on Déu es trobarà amb els homes. Viurà amb ells, ells seran el seu poble i el seu Déu serà Déu-que-és-amb-ells. Els eixurgarà totes les llàgrimes dels ulls i no existirà més la mort, ni dol, ni crits, ni penes. Les coses d'abans han passat.» Llavors el qui seia al tron afirmà: «Jo faré que tot sigui nou.»

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 13,31-33a.34-35)

Quan Judes va ser fora del cenacle, Jesús digué: «Ara el Fill de l'home és glorificat, i Déu és glorificat en ell. Si Déu és glorificat en ell, és que també Déu el glorificarà en Déu mateix, i el glorificarà ben aviat. Fillets, és per poc temps que encara estic amb vosaltres. Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres. Tal com jo us he estimat, estimeu-vos també vosaltres. Per l'estimació que us tindreu entre vosaltres tothom coneixerà si sou deixebles meus.»

▶ Lectura de los Hechos de los Apóstoles (He 14,21-27)

En aquellos días volvieron Pablo y Bernabé a Listra, Iconio y Antioquía, animando a los discípulos, exhortándolos a permanecer en la fe y diciéndoles que tenemos que pasar por muchas tribulaciones para entrar en el reino de Dios. Instituyeron presbíteros en cada Iglesia, y, después de orar y ayunar, los encomendaron al Señor, en el que habían creído.

Atravesaron Pisidia y llegaron a Panfília; predicaron en Perge y bajaron a Atalía. Allí se embarcaron para Antioquía, de donde habían partido y donde los habían encomendado a la gracia de Dios para la obra que acababan de cumplir.

Cuando llegaron, reunieron a la Iglesia y contaron todo lo que había hecho Dios por medio de ellos, y cómo había abierto a los paganos la puerta de la fe.

▶ Salmo responsorial (144)

R. *Bendeciré tu nombre por siempre jamás, Dios mío, mi rey.* O bien: *Al-eluya.*

El Señor es clemente y misericordioso, / lento a la cólera y rico en piedad; / el Señor es bueno con todos, / es cariñoso con todas sus criaturas. R.

Que todas tus criaturas te den gracias, Señor, / que te bendigan tus fieles; / que proclamen la gloria de tu reinado, / que hablen de tus hazañas. R.

Explicando tus hazañas a los hombres, / la gloria y majestad de tu reinado. / Tu reinado es un reinado perpetuo, / tu gobierno va de edad en edad. R.

▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 21,1-5a)

Yo, Juan, vi un cielo nuevo y una tierra nueva, porque el primer cielo y la primera tierra habían desaparecido; y el mar ya no existía. Y vi a la ciudad santa, la nueva Jerusalén, que bajaba del cielo del lado de Dios, dispuesta como una esposa ataviada para su esposo. Y oí venir del trono una voz potente que decía: «Ésta es la morada de Dios con los hombres; él habitará con ellos, ellos serán su pueblo y Dios mismo morará con los hombres. Enjugará las lágrimas de sus ojos y no habrá más muerte, ni luto, ni llanto, ni pena, porque el primer mundo ha desaparecido». Y el que estaba sentado en el trono dijo: «Ahora hago el universo nuevo.»

▶ Lectura del Santo Evangelio según san Juan (Jn 13,31-33a.34-35)

Tan pronto como Judas salió del cenáculo, Jesús dijo: «Ahora ha sido glorificado el hijo del hombre y Dios en él. Si Dios ha sido glorificado en él, Dios lo glorificará a él y lo glorificará en seguida». «Hijos míos, voy a estar ya muy poco con vosotros. Os doy un mandamiento nuevo: que os améis unos a otros. Que como yo os he amado, así también os améis unos a otros. En esto reconocerán todos que sois mis discípulos, en que os amáis unos a otros.»

El primer viatge missioner de Pau i Bernabé suposa la fundació de comunitats cristianes. Ara tornen a Antioquia (d'on van sortir) per *anunciar tot el que Déu havia fet*: perquè és Déu qui *havia obert les portes de la fe als no jueus*.

El treball apostòlic de Pau i Bernabé havia consistit a:

- confortar els convertits de nou, exhortant-los a mantenir-se fidels a la fe;
- recordar-los que, per entrar al Regne de Déu, cal passar moltes tribulacions;
- i sobretot ordenar preveres en cada Comunitat, encomanant-los al Senyor, l'únic Bon Pastor.

La darrera part de l'Apocalipsi celebra la cloenda de la Història amb la victòria total i definitiva de l'Anyell (Crist); així com la caiguda de Babilònia (símbol de tot poder oposat a Déu). Per això al final *ja no havia «mar»* (símbol del mal). Llavors vaig veure un cel nou i una terra nova del tot nous perquè *el qui seia al tron afirmà: «Jo faré que tot sigui nou.»*

A Jn 13 comença la revelació especial de Jesús *als seus* (els deixebles) amb els discursos de comiat dels cp 13-17.

Si a Jn 1-12 els conceptes-clau són «llum» (32 X) i «vida» (50 X), a Jn 13-17 l'accent es posa en «amor/estimar» (31 X). Però no s'entén ni es pot viure el manament de l'amor sense el seu model i fonament: l'amor de Jesús fins a l'extrem.

Quan Judes va ser fora del cenacle, incitat a fer més de pressa això que està fent, pot dir Jesús: *Ara és glorificat el Fill de l'home i Déu és glorificat en ell*. La més plena glorificació de Déu té lloc quan el seu Fill és *enlairat en alt*: mai arriba més alt l'amor de Jesús —obedient al Pare i Redemptor dels homes— com quan és *enlairat en alt a la creu*. L'amor de Jesús és el motiu i model del precepte de l'amor que no diu només «Estimeu-vos els uns als altres» sinó «Estimeu-vos els uns als altres tal com Jo us he estimat».